

riets Indsats overfor Øjeblikkets Opgaver. Og hvilke er Ministeriets Udsigter til at faa gennemført dets Reformprogram? Ja, dér har man Finansministerens Advarsler mod forøgede Udgifter. Den højtærede Finansminister har jo udtalt til ærede Medlemmer af Venstre og det konservative Folkeparti, som arbejder paa forøgede Udgifter, at den eneste Vej til at skaffe Plads til dem er at arbejde for Militærudgifternes Nedsættelse. Nu er dette formentlig ikke henvendt blot til Venstre og de Konservative, det gælder formentlig alle Partier, og da vi jo i Aften har hørt det ærede Medlem Hr. N. Neergaard afvise det Frieri, der er fremsat fra Socialdemokratiets Side om paa nærværende Tidspunkt at gaa til en Nedsættelse af Militærudgifterne paa Kontoen Locarno, saa vil det jo sige, at Ministeriet har ingen Udsigt til at faa gennemført denne Nedsættelse af Militærudgifterne. Og den Maade, hvorpaa Ministeriet tøver med at fremsætte Afrustningsforslaget, siger jo i Virkeligheden ganske det samme. Ministeriet har ingen Tro paa at kunne løse denne Opgave. Det, der gælder for de Konservative og Venstre, gælder formentlig for alle Partier, og ogsaa for Ministre, det vil altsaa sige, at Finansministeren sætter Bom for de øgede Udgifter; og hvor bliver saa Gennemførelsen af alle de store Programmer af? Ser man hen til, hvad Støttepartiet har sagt, saa er der jo det ærede Medlem Hr. Rodes Udtalelse, at en almindelig Belastning yderligere af Skatterne her i Landet tror han ikke, den højtærede Minister vil faa Held til at gennemføre. Altsaa, allerede her er der, om jeg saa maa sige, lukket af for Vandet. Der kommer ingen øgede Indtægter til at staa til Regeringens Raadighed.

Det er altsaa desværre ikke meget sandsynligt, at Regeringen vil mande sig op til Handling, hverken paa det ene eller det andet Punkt, og vi maa da, indtil et Tryk ude fra maaske kan bringe Regeringen til at handle, indskrænke os til at slaa fast, at vi har en Regering uden Evne til at foretage noget overfor den Erhvervs-krise, ved hvis Begyndelse vi staaer, og uden Evne til at gennemføre det store Reformprogram, paa hvilket den har samlet sine Vælgere. Ministeriets Førstemand har med alle Tegn paa Tilfredshed indledet en Visnepolitik; Ministeriets Førstemand anlægger som Erhvervsminister en Betragtning overfor Landets Erhverv, som ikke er meget forskellig fra den, som Forsvarsministeren anlægger overfor vort Forsvar. Det er til

en Politik af den Art, at Ministeren med fuld Fortrøstning forlanger det radikale Partis Støtte. Jeg skal sige, som jeg har sagt det før, at jeg finder det i overordentlig høj Grad beklageligt, at der her i Landet er 3 Partier, som gensidig lammer hinanden, saaledes at det ikke i den nuværende Situation er muligt at faa betraadt Veje, som kunde bidrage noget til at mildne den Erhvervs-krise, der er Øjeblikkets tungeste og vigtigste Spørgsmaal.

Rode: Mon det ærede Medlem Hr. Pinstrup fremdeles vil fastholde den Anskuelse, han forleden Dag gav Udtryk her fra Talerstolen, at den Form for Finanslovbehandlingen, vi for Tiden har, er den bedst tænkelige? Det ærede Medlem erklærede, at han var imod en Forandring, fordi han ikke vilde berøves Adgangen til som Medlem af dette Ting at føre frem her sine Erfaringer, dem, han havde gjort i Aarets Løb, det Syn paa Udviklingen, som kommer til Orde rundt omkring i Landet; det var hans Grund til at ville være mod en Forandring. Og hvis en Forandring skulde medføre, at Rigsdagen mistede en samlet Lejlighed til at udtale sig om samtlige Landets Anliggender, vilde ogsaa en Forandring være forkastelig. Men den Forandring, som tilsigtes, vilde ikke i mindste Maade beskære det ærede Medlem eller noget andet Medlem Adgangen til at fremføre noget Anliggende, som har offentlig Interesse; den tilsigter kun, at hvert Anliggende kommer paa sin rette Plads, saa at Diskussionen kan foregaa samlet om det samme Emne. Nu er det snart en Maaned siden, at denne Diskussion begyndte med nogle Indlæg, som derefter nogle Uger senere besvaredes i Række af Ministrene, og nu kommer Svar derpaa. Paa samme Maade indleder Medlemmerne med en Diskussion om andre end de politiske Emner, hvor Svarene først kommer 14 Dage derefter, hvorefter de selv atter 14 Dage efter kan give Svar derpaa. Er det Orden i en Diskussion? Derimod en Forhandling, som har til Hensigt ikke at beskære nogen Adgang til at føre Sager frem, men at ordne Indlægene saaledes, at der derigennem spares Tid og ikke tæres ogsaa paa Ministrenes Arbejds-kraft, der dog skal anvendes til andet end at sidde her, saaledes som nu, hvor mangfoldige Ministre hører Ting, der ikke vedkommer dem direkte, men hvor Medlemmerne, Tilhørerne og Pressen vil have Lejlighed til at vide, hvilke Emner der behandles paa et bestemt Tidspunkt, og hvor disse Emners Behandling føres til